

Риёзус солиҳийн шарҳи / Риёзус солиҳийн шарҳи / 567-ҳадис

567 - وَعَنْ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: بَيْنَمَا هُوَ يَسِيرُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَقْفَلَهُ مِنْ حُنَيْنٍ، فَعَلِقَهُ الْأَعْرَابُ يَسْأَلُونَهُ، حَتَّى اضْطَرُّوهُ إِلَى سَمْرَةَ فَحَطَفَتْ رِدَاءَهُ، فَوَقَفَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «أَعْطُونِي رِدَائِي، فَلَوْ كَانَ لِي عَدَدُ هَذِهِ الْعِضَاءِ تَعَمًّا، لَقَسَمْتُهِ بَيْنَكُمْ، ثُمَّ لَا تَجِدُونِي بَحِيلاً وَلَا كَذَّاباً وَلَا جَبَاناً». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ [2821].

«مَقْفَلَهُ» أَيِ حَالِ رُجُوعِهِ. وَ«السَّمْرَةُ»: شَجَرَةٌ. وَ«العِضَاءُ»: شَجَرٌ لَهُ شَوْكٌ.

567. Жубайр ибн Мутъим розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам Хунаиндан қайтишларида у зот билан бирга бораётган эдим. Аъробийлар у зотдан (ато) сўраб, осилиб олишди, ҳатто у зотни бир самура* томон юришга мажбур қилишди. (Самура) ридоларини илиб қолди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам тўхтаб: **«Менга ридойимни беринглар! Агар мана шу тикан дарахтлар сонича чорвам бўлганида, уни албатта сизларга тақсимлаб берган бўлардим, шунда менинг бахил ҳам, ёлғончи ҳам ва кўрқоқ ҳам эмаслигимни кўрар эдингиз!»** дедилар».

Имом Бухорий ривояти.

Шарҳ: Самура – тиканли дарахтлар оиласига кирувчи ва уларнинг ичида энг сифатли ёғоч берувчи дарахт.

Бу ҳадисда яна Пайғамбар алайҳиссаломнинг жоҳилларга нисбатан сабр-бардошлари намоён бўлмоқда. Демак инсон эҳтиёж бўлганда ўзини ҳимоя қилиш учун мақтовли ҳислатларини зикр қилишда моненьлик йўқ экан. Бу нарсa ёмон кўрилган фахрланишга кирмас экан.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI